

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΘΩΝΑΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευόμενου τον "Θθωνα κατά την κάθεσέ του στην Ελλάδα Βαυαρου αξιωματικού Χριστοφρου Νέζερ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μεταξύ των Βαυαρων αξιωματικων που συνοδευσαν τον βασιλεα "Θθωνα στην Ελλάδα, ήταν και ο υπολογοσφραγιστος Χριστοφορος Νέζερ. Ο Νέζερ εξέδωσε αργότερα στην Κωνσταντινούπολη τα "Απομνημονεύματα" του, τα οποία θεωρούνται σήμερα περίφημα, γιατί αποτελούν τον πιστότερο καθρέφτη της Ελληνικής ζωής κατά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του "Θθωνος. Είνε γεμάτα από ανέκδοτα των Ελλήνων βασιλευσών των αλλοκων, των αρχηγών του αγώνος. Τα γεγονότα της εποχής, τα έθνη, και τα έθιμα των Ελλήνων, περιγράφονται πιστά σ' αυτά και από της άποψέως αυτής τα "Απομνημονεύματα" του Νέζερ αποτελούν ένα πρώτης τάξεως ιστορικό ντοκουμέντο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το ταξίδι μας στην Αίγινα άρχισε με τους καλύτερους καινούσιους. Έμεις οι τρεις Γερμανοί συζητούσαμε για τόν μέλλον της Ελλάδος. Ο καθηγητής Ουλερίχος ήταν αιδόβδρος γι' αυτό και τά έθλεπε δλα ρόδινα και φωσφωρικά. Ο Βίλικιος όμως, παραδοξολογώντας, έλεγε ότι τόν νέο κράτος δέν θά προάδευε καθόλου, εφόσον οι "Ελληνες δέν θά έπαισαν νά πίνουν τόν άπαισιο ρετσίνατο τους.

—Μά, φίλε μου, παρετήρησε ο Ουλερίχος, ή ιδέες σου είνε παράλογες. Δέν είνε σοβαρά έπιχειρήματα αυτά.

—Τί; Έκανε ο Βίλικιος. Αμφιβάλλεις λοιπόν ότι μιλάω σοβαρά;

—Έξαφνα όμως, ή συζήτησις διεκόπη από κάποια λογομαχία μεταξύ τών Καπετάν Γιάννη και ένός δεκαεξαετούς νέου. Ο νεανίας αυτός, ο όποιος λεγόταν Στάμος, ισχυριζόταν ότι ο Γκυόρας είχε κάνει πολύ καλά πού γκρέμισε από την Ακρόπολη τόν φίλο του "Οδυσσέα Ανδρουτσο, γιατί ήταν προδότης κ' είχε συνεννοηθή με τους Τούρκους. Ο γέρο καπετάνιος όμως, αντίθετος, έπαινούσε και θαύμαζε τόν "Οδυσσέα κ' έκήρυξε αυτόν ως τόν μεγαλειότερο ήρωα του αγώνος, γιατί μόνος αυτός περισσότερο απ' όλους τους άλλους είχε θλάψει τούς Τούρκους. Ο διερμηνεύς μας άσπαζόταν τις γνώμες του γέρου καπετάνιου κ' έτσι ή φιλονομία έπαιρνε όλοένα και όξύτερο χαρακτήρα.

—Έξαφνα, ένας από τους επιβάτας πλησίασε τόν Καπετάν Γιάννη και τού είπε ότι ή μουσοφώρα γυναίκα πού καθόταν στην πλώρη ήταν ή χήρα του "Οδυσσέως μαζί με τόν υιό της Λεωνίδα. Τότε ο πλάρχος πρόσταξε έπανειλημμένως τόν νέο νά σωπάση:

—Δέν ντρέπεσαι, λοιπόν, τή δυστυχισμένη γυναίκα;

—Πράγματι, άφθονα δάκρυα κυλούσαν από τά μάτια της δυστυχισμένης χήρας, ή όποία υπέφερε άληθινό μαρτύριο άκούγοντας όλες αυτές τις ύβρεις και τις κατηγορίες έναντίον τού δολοφονηθέντος συζύγου της.

—Και όμως, ο νεανίας αυτός, χωρίς κανένα σεβασμό και με μεγάλη εμπάθεια έξακολούθησε νά θρίξη τόν "Οδυσσέα.

—Τότε ο καπετάνιος δέν μπόρεσε νά κρατηθή περισσότερο και φώναξε στους γιούς του:

—Πετάχτε τον στη θάλασσα!

Με λίγα λόγια, ο διερμηνεύς μας ο Κουκουδάκης μας έξήγησε περί τίνος έπρόκειτο Συγχρόνως είδαμε τά δυο παιδιά του πλοιάρχου νά όρμουν κατά τόν άναίδους νέου, νά τόν πιάνουν και νά τόν σηκώνουν ψηλά, παρ' όλη τήν άγρία αντίστασι πού κατέβαλλε.

—Λίγο άκόμα και θά τόν πετούσαν στη θάλασσα, άν τήν τελευταία στιγμή δέν επενέβαινα εγώ, φωνάζοντας:

—Άλτ!

—Εκείνοι στάθηκαν, είτε γιατί σεβάστηκαν τή στολή μου, είτε γιατί τούς έγνεψε ο πατέρας τους, τού όποιου ή όργη είχε περάσει.

—Άφησαν κατόπιν τόν νεανία, αλλά αυτός, ξερνώντας άμέσως τόν κίνδυνο πού είχε διατρέχει, άρχισε και πάλι νά θρίξη και νά κατηγορησθ τόν "Οδυσσέα.

—Τότε εγώ τού μήνυσα διά τού διερμηνεύς, ότι άν έλεγε έστω και μιά λέξι άκόμα κ' τά τού "Οδυσσέως, όσο θρισκόμαστε στο πλοίο, εγώ είμαι έπρόσταξ νά τόν δέσουν, γιατί ήταν άλτίζος νά θρίξη έτσι μιά άπροστάτευτη γυναίκα.

—Τά λόγια μου έφεραν τόν άποτέλεσμά τους, γιατί ο αιδώδης νέος σάπασε άμέσως και κάθισε τήν ηγους σέ μιά γωνιά. Συγχρόνως ή

χήρα του "Οδυσσέως μ' εύχαρίστησε διά τού διερμηνεύς για τήν έκδούλευσι πού της προσέφερε.

—Μά ο Βίλικιος μου συνέστησε τότε, ότι θά ήταν καλύτερο νά μην άνακατεύωμαι στο έξής στα κομματικά πάθη των "Ελλήνων, γιατί δέν ήταν άπίθανο νά μου θυγή αυτό σέ κακό.

—Και κατόπιν ξαναγυρίζοντας στη συζήτησι πού είχε διακοπή, έπρόσθεσε:

—"Όχι, όχι, αγαπητέ μου ύπολοχαγέ, εγώ φρονώ ότι ή αίτία της διαίρεσέως των "Ελλήνων είνε τόν ρετσίνατο, τόν άπαισιο κρασί, γιατί τά παλληκάρια περνούν όλη τήν ήμέρα τους πηγαινόντας από τή μιά ταβέρνα στην άλλη. Έκει πίνουν άδιάκοτα, πολιτικολογούν και φιλονεικούν τόσο πολύ ώστε ζαλιζόνται. Βοηθούντες και τού κρασιού, τόν κεφάλι τους και τά κομματικά πάθη φτάνουν στο όξυτατο σημείο... Κατάρρα λοιπόν στο ρετσίνατο!

—"Ω, Θεέ μου!... Μονομανία σου κατόνησε αυτό τόν ρετσίνατο, Βίλικιε!... Τή διαίρεσι των "Ελλήνων τήν προκάλεσαν ή ξένες Δυνάμεις. Καθεμιά απ' αυτές έχει έδω και δικό της κόμμα, για νά έξασκή μεγαλειότερη έπιρροή.

—Έξαφνα άκούστηκε ή φωνή τού γέρου καπετάνιου:

—Κάτω τόν πανί!... Μάϊνα φλόκο!

—Και διάκοψε τή συζήτησί μας.

—Είχε σηκωθή ψυχρός βορειοδυτικός άνεμος και τόν πλοίο, γέρνοντας προς τόν πλάι, άρχισε νά διασχίζη σαν άστραπή τά κύματα.

—Έτσι, κατά τά χαράματα, φτάσαμε μπροστά στην Αίγινα. "Όταν αποβιβαστήκαμε, καθήσαμε σ' ένα καφενείο της παραλίας και δροσιστήκαμε, πίνοντας τόν μαυρό ποτό της Μέκκας.

—Πριν ο ήλιος άρχισή ν' άνεβαινή στον όρίζοντα, ξεκινήσαμε, διευθυνόμενοι προς τά έρείπια τού ναού τού Πανελληνίου Διός (*).

—Κ' οι δυο καθηγηταί έλεγαν πολλά για τόν ναό αυτό κ' όταν φτάσαμε εκεί, εγώ με μεγάλη χαρά κάθησα σέ μιά πέτρα για νά ζωγραφίσω τούς άπλους και μεγαλοπρεπείς στύλους, συλλογίζόμενος με τήν φαντασία μου πόσο ωραίος θά ήταν ο ναός αυτός στην αρχαιότητα.

—Μά ο ήλιος πού μεσουρανούσε έκαιγε τά πάντα και, γι' αυτό, λουμένιο στον ιδρώτα, άναγκαστήκαμε νά ξαναγυρίσουμε στην πολίχνη της Αίγινης. Έκει, στο μοναδικό καφενείο, είδαμε πολλούς πολίτες συγκεντρωμένους κ' ένας απ' αυτούς μας προσκάλεσε νά φάμε στο σπίτι του.

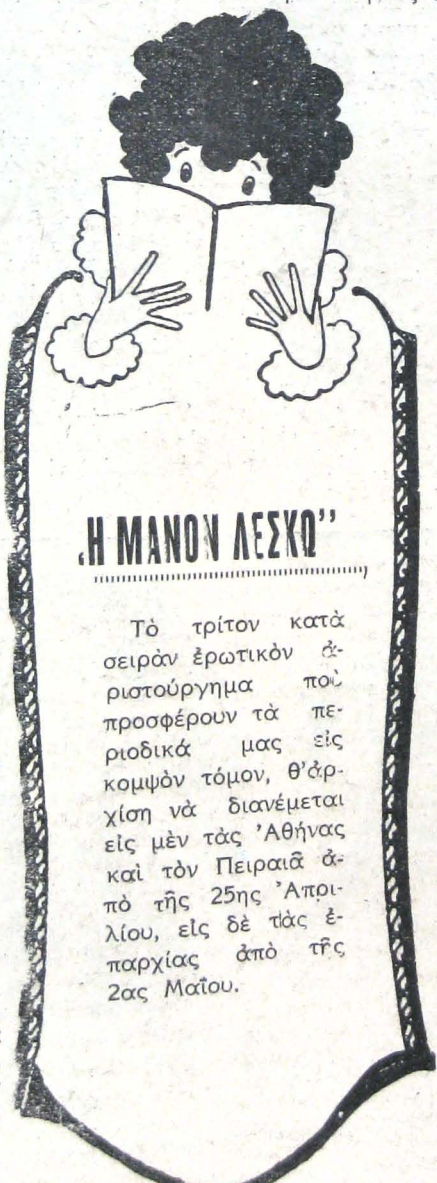
—Δεχτήκαμε εύχαρίστως τήν πρόσκλησί του και δέν μετανοήσαμε γιατί στο σπίτι τού άνθρώπου αυτού μας περιποιηθήκαν με μεγάλη καλωσύνη.

—Μιά αξιολάτρευτη κυρία, γιαγιά δυο χαριτωμένων και δροσερών κοριτσιών δεκάη-δεκαεφτά χρόνων, φρόντισε με κάθε τρόπο νά μας φιλοξενήση καλύτερα. Συγχρόνως όμως δέν έπαυε νά άπευθύνη ένα σωρό έρωτήσεις στο διερμηνέα μας Κουκουδάκη σχετικές με τόν βασιλέα "Θθωνα.

—Ο πονηρός όμως εκείνος νέος έλεγε, φαινεταί, στους συμπατριώτες του έντελώς αντίθετα πράγματα απ' αυτά πού τού λέγαμε εμείς. Τους διηγόταν μ' άλλους λόγους ένα σωρό παραμύθια. Αυτή τή φορά όμως, ο καθηγητής Βίλικιος, ο όποιος ήξερε τά ελληνικά καλούτσικα, κατάλαβε τόν άστείο τού Κουκουδάκη κ' άνέλαβε μόνος του νά συνεχισθ τή συζήτησι.

—"Όταν θράδυσσε εύχαριστήσαμε τήν καλή κυρία και τόν σύζυγό της και ξαναγυρίσαμε μ' ένα τρεχαντήρι στον Πειραιά.

(Ακολουθεϊ)

(*). Πρόκειται περί τού Ναού της Παλλάδος. Έτσι τουλάχιστον θεωρείται σήμερα.